

har ret meget med de virkelige Forhold at gøre, idet der var Mennesker, som havde den Opfattelse, at vi hernede i Danmark udsugede Færøerne og bortførte deres Rigdomme. Det forholder sig jo heldigvis ganske anderledes, idet vi yder et stadigt større og større Bidrag til Færøerne; de Indtægter, der gaar ind i den danske Statskasse fra Færøerne, er omtrent, som de har været de sidste 50 Aar, og hvad man end kan sige om Hr. Patursson, maa man indrømme, at han har haft et rigtigt Blik for mangfoldige Ting vedrørende Færøerne. Allerede i 1903 gjorde han opmærksom paa, at der var en Fare baade for Danmark og for Færøerne i, at man stadig ikke paalagde Færingerne nogen Skat, og han gjorde opmærksom paa, at de færøske Skatter den Gang skulde have været meget højere, end de var. Nu er Forholdet imidlertid fortsat uforandret. Jeg vil gerne citere, hvad Patursson siger i sin lille Bog fra 1903. Han siger: „Alt i alt viser det sig, at Udgifterne til Færøerne er stigende Aar for Aar; uden at Indtægterne synderlig forøges, og uden at — hvad der er det mest nedslaaende — Indbyggerne derfor erholde gunstige Eksistensbetingelser“. Denne gamle Tilstand, siger han allerede den Gang, har været mindst 50 Aar for længe, men denne gamle Tilstand fortsættes den Dag i Dag paa den selv samme Maade og under de selv samme Former, som Patursson har skildret ved denne Lejlighed. Jeg maa tro, at det vilde være ønskeligt, om man fra Regeringens Side før eller senere tog hele det økonomiske Mellemværende mellem Færøerne og Danmark op til Overvejelse. I 1919—20 medgik der af de danske Statsmidler til Færøerne 642 000 Kr., i 1920—21 858 000 Kr., i 1921—22 1 124 000 Kr., i 1922—23 1 600 000 Kr., i 1923—24 1 800 000 Kr., og i 1925—26 er vi alt i alt oppe paa 2 900 000 Kr. Det er jo en kolossal Udgiftstigning, der har været i den Periode fra 1920 til 1925. Det er under Ministeriet Neergaard, at denne store Forøgelse af Udgifterne til Færøerne er foregaaet, og det er altsaa den Regering, der skal have Æren for denne store Udgiftsforøgelse. Jeg skal være den første til at erkende, at der i den Tid er givet Bevillinger, som jeg synes, det var fuldt ud forsvarligt, tilraadeligt og ønskeligt, at Færingerne fik, men der er ogsaa givet Bevillinger, hvor jeg synes, man har Grund til at tvivle om, hvorvidt virkelig denne store Udgift vil skabe en tilsvarende Nytte. Der er givet store Bevillinger til Havneanlæg i Vaag, Trangisvaag og Thorshavn. De to første Steder er

Anlægene færdige, og dér vil man sikkert faa nogen Nytte af dem. I Thorshavn er Anlægene ikke færdige, og dér er det min Overbevisning, at de 2 Mill. Kr., som vil medgaa, vil man aldrig faa noget rimeligt Udbytte af, og at den Møle, der stadig i danske Blade prises som noget ekstraordinært af dansk Ingeniørkunst, ikke vil være i Stand til at give Læ for Bølgeslaget inde i Thorshavns Havn. At disse 2 Mill. Kr. kunde have været anvendt paa en anden og bedre Maade, tvivler jeg ikke om. Hvis man havde anvendt disse 2 Mill. Kr. — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — til bedre Fiskerbaade, til bedre Redskaber og til Trawlere, saa havde man skaffet Betingelser for, at der kunde skabes ny Kapital, nyt Arbejde og større Fortjeneste deroppe. Nu har man ofret dem paa Thorshavns Havn, og jeg tror ikke, der vil gro ret store Renter af dette Beløb.

Jeg beder ærede Medlemmer undskylde; jeg ser nu, at jeg har talt lovlig længe, opholdt det høje Tings Tidlovlig længe med disse Sager, men da det er saa sjældent, man beskæftiger sig med Færøerne i dette høje Ting, kan det maaske undskyldes, at jeg er kommet lidt ind paa dette Emne. Jeg vil ogsaa tro, at der er mange Medlemmer i dette høje Ting, der har Interesse for, at Forholdet mellem Færøerne og Danmark udvikler sig paa en god Maade. Det glæder mig i alle Tilfælde, at man ude i Landet synes at have faaet og at have meget stor Interesse for Færøerne, idet der er sket mange Henvendelser til mig, siden jeg kom hjem, om jeg ikke vilde stille min Viden til andre Menneskers Raadighed. Jeg erkender ganske roligt overfor dette Ting — det ærede Medlem Hr. Rytter behøver ikke at smile —, at den Viden om Færøerne, jeg har, ikke kan være saa særdeles grundfæstet. (*Kragh: Hør!*). Hvem var det, der sagde „Hør“? Saa vidt jeg kunde kende Røsten, var det den tidligere Indenrigsminister, men jeg kan jo tage fejl og maa i saa Fald bede undskyldte. Om et Øjeblik vil det ærede Medlem faa Ordet, og saa vidt jeg ved, skal han tale om Island; saa vil jeg anbringe mig hernede i Salen, og naar han kommer til det Afsnit, vil jeg sige det samme, som han sagde nu, da jeg talte om Færøerne. Jeg skal fuldt vel erkende, at min Viden ikke er fuldstændig; der er maaske en Del Medlemmer, som synes, at det er godt, at jeg ikke ved mere, for saa blev de maaske ikke fri hele Eftermiddagen. Men jeg har nu gjort mit til, at vi kunde komme til at diskutere dette Spørgsmaal her i Salen.